

Working Group V

Working document 3

WERKGROEP V « COMPLEMENTAIRE BEVOEGDHEDEN »

Subject: **Reflectienota - Danny PIETERS, Plaatsvervangend Lid van de Conventie -
Vertegenwoordiger van het Belgisch Parlement**

In deze reflectienota wens ik een aantal nieuwe ideeën aan te reiken, die ons verder debat kunnen voeden. Achtereenvolgens betreft dit:

- de noodzaak zich niet enkel tot een herschikking van de huidige bepalingen te beperken;
- het nut van thematische nota's met eventuele ontwerp teksten voor de eindverklaring;
- de nuancering van het debat die bereikt kan worden door technieken als evocatie of derogatie;
- het vraagstuk van de talen in de werking van de werkgroep, de Conventie en de EU.

Deze onderwerpen staan deels los van elkaar, maar situeren zich toch alle in het ruime kader van de opdracht van onze werkgroep zoals die tijdens de vorige vergadering werd afgelijnd.

1. INNOVATIE

De Conventie en onze werkgroep staan zonder twijfel voor de grote uitdaging om een fundamenteel nieuwe aanpak te verzoenen met de continuïteit en de eerbied voor de communautaire verworvenheden. Deze nieuwe aanpak wordt verwacht in het perspectief van de grootste uitbreiding van de Unie ooit.

Toch lijkt er weinig ruimte en/of wil te bestaan om echt nieuwe paden te bewandelen. Het is immers moeilijk om de vertrouwde gangbare paden te verlaten. Daarenboven lijken al te creatieve oplossingen het vinden van een consensus al te zeer te bemoeilijken.

Toch ben ik ervan overtuigd dat wij, vooral waar het over complementaire bevoegdheden gaat, niet mogen blijven steken in een herkauwing van wat is. Wij moeten op een vindingrijke manier nieuwe paden durven inslaan. Dit betekent ook dat nieuwe complementaire bevoegdheden besproken moeten kunnen worden en dat de invulling van de notie “complementaire bevoegdheid” zelf, op creatieve wijze dient te gebeuren.

2. THEMATISCHE DEELTEKSTEN

Uiteraard dient onze werkgroep (en alle andere werkgroepen) te komen tot een coherente visie betreffende complementaire bevoegdheden, zoals deze reeds eerder werden gedefinieerd in allerlei documenten en besprekingen. Het zou evenwel verkeerd zijn om het afzonderlijk behandelen van een aantal deelthema's, het afzonderlijk bestuderen van complementaire bevoegdheidsdomeinen als dusdanig, a-priori en volstrekt af te wijzen.

Als er over de richting die deze afzonderlijke domeinen moeten uitgaan, een consensus kan worden bereikt, zal de kans op een weerspiegeling hiervan in de eindteksten van de Conventie, zeer groot zal zijn.

Zelf heb ik het initiatief genomen om alle Europese en nationale parlementsleden van de landen vertegenwoordigd in de Conventie, aan te schrijven om hun mening te vragen over de invulling van de bevoegdheden inzake sociale zekerheid. Ik hoop de resultaten hiervan te kunnen verwerken in een aantal conclusies tegen september. Ik zal ook een nota voorbereiden over de bevoegdheden inzake onderzoek en, eventueel, onderwijs.

Ik hoop dat ook andere collega's van de werkgroep dergelijke nota's zouden kunnen voorbereiden over een aantal deelgebieden van de complementaire bevoegdheid (in de brede betekenis van de term).

3. EVOCATIE EN DEROGATIE

Vandaag de dag lijken vragen rond bevoegdheid vaak neer te komen op een alles-of-niets-spel. Als de EU bevoegd is en deze bevoegdheid rechtmatig uitoefent, dan wijkt elke nationale regelgeving volledig. Het kleinste detail van een technische verordening kan zo fundamentele principes van nationaal recht buiten werking stellen. Niet verwonderlijk dat heel wat staten en nationale parlementen het inderdaad moeilijk hebben met het toekennen van nieuwe bevoegdheden aan de Europese regelgever.

Het is maar de vraag of alles zo zwart-wit hoeft te zijn. En ik wens hier te benadrukken dat ik geen voorstander ben van een terugschroeven van de bevoegdheden van de EU, wel integendeel. Maar ik wil twee technieken voor het betrekken van de nationale parlementen naar voren schuiven, die dienstig zouden kunnen zijn voor een doorbraak in sommige dossiers, zoals bijvoorbeeld het opheffen van de unanimiteit in sommige domeinen, de integratie van de tweede en derde pijler, de definiëring van nieuwe concurrerende en complementaire bevoegdheden of de invulling van de restbevoegdheden.

De twee technieken die ik wil aanhalen, zijn een evocatierecht van de nationale parlementen en een derogatierecht van de nationale parlementen. Deze nieuwe benaderingswijzen hebben tot doel de nationale parlementen meer te betrekken en de EU meer bevoegdheden en slagkracht te geven.

Wanneer in de mogelijkheid van een evocatie zou worden voorzien, zou een nationaal parlement (of een groep parlementen) de Europese regelgever kunnen verplichten van zijn eerdere beslissingen opnieuw in overweging te nemen met verzwaarde eisen van meerderheid en consultatie.

Waar een derogatierecht zou worden toegekend, zou men een stap verder kunnen gaan door aan een nationaal parlement binnen de desbetreffende domeinen de mogelijkheid te geven om nieuwe EU-regelgeving te vervangen door eigen normering. De Europese regelgeving zou dan onverkort gelden in alle lidstaten die binnen de gestelde termijn geen gebruik maakten van hun derogatierecht.

Aan de nationale parlementen de mogelijkheid tot evocatie geven, en hen uitzonderlijk de mogelijkheid geven te derogeren, zou niet enkel leiden tot een doorbraak in bepaalde dossiers, maar zou tevens de nationale parlementen actief betrekken bij het Europese gebeuren. Het zou hen (en menige lidstaat) ook dwingen een negatieve houding ten overstaan van Europese regelgeving in nieuwe domeinen te verlaten, zonder de eigen bevoegdheden volledig vaarwel te zeggen, wanneer duidelijkheid is over hoe deze bevoegdheden het beste nationaal uitgeoefend kunnen worden.

Dit zou eens te meer blijk geven van het volgende belangrijke gegeven. Vaak gaat het niet om de vraag OF Europa OF de lidstaten bevoegd zouden moeten zijn, maar wel om de vraag hoe de nationale parlementen kunnen bijdragen tot de Europese constructie EN hoe Europa zinvol het gezag en de slagkracht van de democratische organen van de lidstaten kan ondersteunen.

Uiteindelijk is het doel hetzelfde: in verscheidenheid tot een grotere eenheid komen, tot welzijn van de volkeren en de mensen van een democratisch, vrij en sociaal Europa.

4. TALEN

Het is geen toeval dat tijdens de eerste vergadering, een discussie plaatsvond over het gebruik van de talen in de werkgroep. Als dusdanig is dit een illustratie van een ruimer debat over de talen in de

EU. Hoewel dit debat zeer moeilijk en gevoelig is, dient dit op een ernstige wijze aangepakt te worden.

Het zou een bijzondere verdienste van onze werkgroep zijn, indien hier een doorbraak zou kunnen worden gerealiseerd waarbij efficiëntie en eerbied voor alle talen van de EU verzoend zouden worden.

Ik bereid in ieder geval een dossier ter zake voor en zal er graag met de geïnteresseerde leden van de Conventie over van gedachten wisselen.

Danny PIETERS

Plaatsvervangend Lid van de Conventie

Vertegenwoordiger van het Belgisch Parlement